

Raktas į kabalą

„Studijuodami kabalą, žmonės ima aiškiai matyti, kokiame pasaulyje gyvena ir kas jiems daro įtaką. Jie įgyja jėgų, kuriomis gali teisingai veikti gamtą. Jie suvokia savo įtaką ir gamtos atsaką į ją.“

VARTOTOJO EFEKTAS

Ekonomikos globalizacija reiškia, kad bet kuri vietinė rinka yra glaudžiai susijusi su pasauliniais ekonominiais procesais. Besitęsiantis JAV dolerio vertės kritimas, kurį pastaruoju metu dar paspartino Kinijos rinkos pokyčiai, aiškiai parodo, kaip stipriai viena nuo kitos priklauso pasaulinės rinkos.

Turime suprasti, kaip teisingai veikti šioje sistemoje, ir ar yra koks kitas geresnis būdas nei studijuoti Gamtą – tobulą, integralių sistemų motiną?

Jie (kone) rado aukso kalną

Myronas Scholesas ir Robertas Mertonas turėjo viską, ko tik galėtų trokšti mokslininkas: gavo Nobelio Ekonomikos premiją, buvo prestižinių pasaulio universitetų profesoriai, pelnė šlovę. Bet visa tai nublanko prieš galimybę, pasirodžiusią paskutiniajame XX amžiaus dešimtmetyje. Vienas žymus, patyręs brokeris paskatino juos panaudoti jų genialius protus praktikoje ir užsidirbti krūvas pinigų.

M. Scholesas ir R. Mertonas buvo tikri, kad lošti biržoje yra tas pats kaip mėtyti kauliukus – pakanka paskaičiuoti kiekvieno įvykio tikimybes. Jų užduotis buvo tiksliai nuspėti rinkos pokyčius naudojant statistinius modelius.

Šie du mokslininkai subūrė žymių matematikos bei ekonomikos profesorių grupę. Kartu su ambicinguoju brokeriu jie įkūrė privatų rizikos draudimo fondą (investicinis fondas, kuris planuoja uždirbti bet kokiomis rinkos sąlygomis). Fondą pavadino „Long-Term Capital Management“ (LTCM). Fondas suformavo investicijų politiką, pagrįstą matematiniais modeliais, prabangiame rajone netoli Wall Street įkūrė būstinę ir verslas pajudėjo.

Per ketverius metus fondas tapo kiekvieno Wall Street bankininko bei maklerio pavydo objektu. Prityrę biržos rykliai negalėjo patikėti savo akimis matydami, kaip fondas kasmet be nuostolių ar svyravimų duoda stulbinantį 40 procentų pelną. Atrodė, jog mokslininkai atrado stebuklingą formulę, pagal kurią galima nustatyti modelius nenuspėjamo pasaulyje. Kitaip tariant, rado būdą, kaip uždirbti beprotiškai daug pinigų.

Ši grupė stipriai sužavėjo netgi visuomet skeptiškus investicijų bankininkus. Tiesą sakant, įspūdis buvo toks, kad jie sutiko skirti fondui 100 milijardų JAV dolerių kreditą nė neprašydami įprastinių garantijų. Fondas tapo finansiška susijęs su visais Wall Street bankais ir sukūrė painią ryšių grandinę, kurios kiekviena grandis turėjo įtakos visai sistemai.

LTCM atrodė neįveikiama iki vieno lemtingo 1998 metų rugšėjo vakaro, kai burbulas staiga sprogo. Nesėkmė prasidėjo, saktum, nuo nepavojoingo įvykio

– Tailando bato devalvacijos. Tai sukėlė stiprų kritimą Azijos bei Rytų Europos akcijų rinkose, ir sniego lavina išjudėjo, kol galų gale pasiekė LTCM. Fondas visiškai žlugus sukeldamas precedento neturinčią įtampą pasaulinėje finansų sistemoje.

Atrodė, kad rinka neišvengiamai artėja prie bedugnės. Alanas Greenspanas, legendinis JAV Centrinio banko vadovas, žengė stulbinamą žingsnį sukiesdamas didžiausių JAV bei Europos bankų vadovus skubiam susitikimui už uždarytų durų. Tik ekonomistų maldos ir itin daug kainavęs sprendimas išgelbėti LTCM sugėbėjo apsaugoti pasaulį nuo gilių ekonominės krizės.

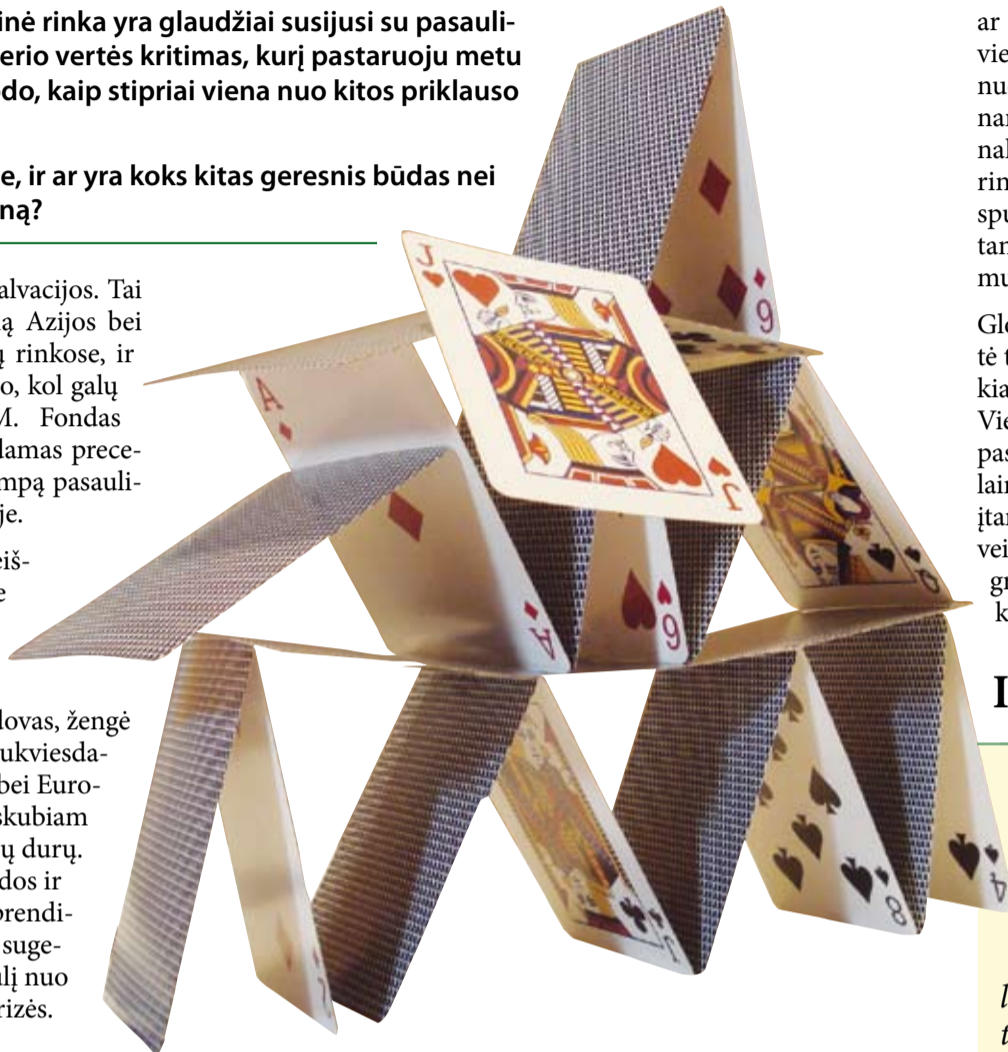
Smukimas užkrečiamas

Dabartinis JAV dolerio kritimas primena situaciją, atvedusią prie LTCM žlugimo. Nors JAV doleris smunka jau gana seniai, tačiau didžiausią kritimą paskubino Kinijos politikos pokyčiai. Kinija, pragmatiškai besirūpindama savo ekonomika, pradėjo diversifikuoti savo investicijas ir sieti valiutą ne vien tik su doleriu.

Kai šio sprendimo atgarsiai nuvilnijo per pasaulį, tokios šalys kaip Saudo Arabija, Pietų Korėja, Venesuela, Sudanas, Iranas ir Rusija pradėjo svarstyti, ar nereikėtų mažinti dolerių atsargų, idant būtų apsaugotas šalies turtas.

Doleris taip pat nukentėjo ir per 2007 metų viduryje ištikusią Sub-Prime būsto paskolų (paskolų, kurios buvo išduotos rizikingiems skolininkams) krizę. Ši krizė prasidėjo JAV ir išplito po visą pasaulį, o jos pabaigos dar nematyti. Smukimas palietė akcijų rinkas, bankus, rizikos kapitalo fondus ir įmones visame pasaulyje. Stipriausi šoko atgarsiai buvo juntami Europoje, Azijoje bei Australijoje. Krizė taip pat paveikė daugelį įmonių, gamintojų, prekybos kompanijų ir netgi aukštųjų technologijų firmas.

Akiratyje vis dar išnyra globalios ekonomikos krizės šešėlis. Bandydami prognozuoti ekonomikos tendencijas pasirodė esą bergždi. Šiandien milijono dolerių vertas klausimas: „Kaip suformuoti gyvybingą, stabilią ekonominę sistemą?“



Sistema tarp Mūsų

Atsakymas, anot kabalos mokslo, iš tiesų yra gana paprastas. Geriausia, kad norėdamas tai išsiaiškinti neprivalai būti puikus ekonomistas. Tačiau būtina suprasti, kad ir mes, ir visa tai, ką darome, įskaitant ekonomiką, paklūsta universalios sistemos, kurią vadiname Gamta, įstatymams.

Kabalistai aiškina, kad visaapimantis Gamtos sumanymas – sujungti visas jos dalis, taip pat ir mus, į vieną tobulą visumą. Žmonijos socio rėmuose ši visuma reiškia, kad kiekvieno individo veiksmai atneš naudos visiems.

Geriausias tokio elgesio pavyzdys – kūno ląstelės: jos tarpusavyje susijusios ir duoda viena kitai, kad būtų naudinga visam kūnui. Šioje tobuloje sistemoje kūnas suteikia ląstelei visa, ko jai reikia, o ląstelė yra visiškai atsidavusi kūno gerovės kūrimui. Kabalistas Baal Sulamas savo straipsnyje „Ateities kartos kūrimas“ rašo: „...kiekvienas narys yra Gamtos įpareigotas gauti savo reikmės iš visuomenės bei dirbti visuomenės naudai“.

Dirbtinės sistemos, kurias sukūrė visuomenė, yra visiškai priešingos Gamtos tvarkai. Žmogaus veiksmus nulėmė egoizmas, kuris ir lėmė šių sistemų atsiradimą. Mūsų egoizmas asmeninę naudą vertina labiau nei visos sistemos bendrą gerovę ir netgi (ar ypač) skatina siekti turto, garbės ir valdžios kitų sąskaita.

Visa tai tiesiogiai susiję su ekonomika. Mūsų egoizmu grįstoje sistemoje rūpinimasis savo kapitalu ir akcininkų interesais yra didžiausias kompanijos prioritetas. Netgi kai įmonės teikia labdarą visuomenei, sunku nesuabejoti, ar šis poelgis iš tikrųjų nėra noras pasišlovinti žiniasklaidoje, kad taptų dar žymesni ir „nupoliruotų“ savo reputaciją.

Globalizacija + Egoizmas = Aklavietė

Po tūkstantmečius trukusio egoistinio vystymosi galų gale pasijutome esą įsprauti į kampą: kuo labiau stengiamės pasipelninti kitų sąskaita, tuo geriau pastebime, jog esame vieni su kitais susiję tarsi gyvo organizmo ląstelės.

Prieš dešimtmetį LTCM žlugimas, dabartinė paskolų krizė, dolerio smukimas rodo, kaip stipriai susiję mūsų sukurtos sistemos. Menkiausias vietinės rinkos svyravimas gali sukelti sąmyšį pasaulinėje rinkoje.

Maža to, kiekvienas mūsų, kaip vartotojų, veiksmas daro įtaką daugeliui kitų sistemų. „Vartotojo efektas“ primena „drugelio reiškinio“ metaforą, įvardijančią matematinį chaosą.

Rebeka iš Filadelfijos, eidama apsipirkti į kaimynystėje esantį prekybos centrą, stipriai veikia daugelio žmonių gyvenimus visame pasaulyje. Jos išgytys prekės gali nulemti, ar gamykla toliau veiks,

ar šeimai reikės persikelti į kitą vietą, ar vaikas bus išgelbėtas nuo bado. Denas iš Šarlotėsвилio, namuose junginėdamas TV kanalų, daro įtaką visai reklamos rinkai. Vienas valdymo pultelio spustelėjimas gali paveikti tūkstančių žmonių darbus ir gyvenimus.

Globalizacija mūsų pasaulį pavertė tokiu trapiu, kad net nuo menkiausio įskilimo jis gali subyrėti. Vietinės reikšmės įvykiai, tarkim, paskolų krizė JAV, gamtinės nelaimės, teroristų atakos ar politinė įtampa Persijos įlankoje tiesiogiai veikia tarptautinę prekybą bei grasina viso pasaulio ekonomikos stabilumui.

Išeitis

„Nuostabu, kad gamta tarsi patyręs teisėjas baudžia mus priklausomai nuo mūsų išsivystymo lygio ir, kaip regi mūsų akys, kuo labiau vystosi žmonija, tuo didesnę skausmą ir kančias patiriame, kad pragyventume.“

Baal Sulamas „Taika“

Kabala mūsų būseną vertina kur kas plačiau. Ji aiškina, kad mes it vaikai smėlio dėžėje, vadiname Žemė. Ir Gamta ugdo mus palaipsniui, lyg tėvai, mokantys savo vaiką, – kuo didesni augame, tuo labiau tikimasi, kad žaisime gražiai.

Kabala aiškina, kad žmonija vystosi dvejopai. Viena vertus, Gamta mus ragina susivienyti ir funkcionuoti tarsi vienas organizmas. Kita vertus, žmonijos egoizmas nuolatos auga. Ir tai, jog šie du procesai vyksta vienu metu, nėra atsitiktinumas.

Šiaip ar taip, žmonija turės pakeisti savo egoizmą ir dirbti išvien. Tačiau užuot laukus, kol Gamta mus privers, kabalistai siūlo mums patiems kontroliuoti ir valdyti šį procesą.

Kabalistai aiškina, kad edukacinė sistema gali pakelti žmonių sąmoningumą, atskleidžiant, kad žmonija yra tarsi vienas, iš daugelio ląstelių sudarytas kūnas ir kad mes visi susiję. Mokydamiesi gamtos dėsnių bei principų, žmonės supras, kokius pokyčius reikia įgyvendinti socialinėse sistemose, kad jos būtų darnoje su gamta.

Vadovaujantis gamtos dėsniais, žmonėms seksis visose gyvenimo srityse, net ir ekonomikoje. Laimė, jau turime mokslą, kuris paaikškina gamtos planą. Jis vadinasi kabala.

SETH BOGNER
Pagal www.kab.tv



„Žmogaus kelias, suvokiant aukščiausią valdančią jėgą, prasideda, kai imama klausti apie gyvenimo prasmę, kančias, pasaulėdaros priežastį, likimą ir atsitiktinumą.“

IŠSILAISVINIMO IŠ VIDINĖS TUŠTUMOS RECEPTAS

Mokslininkas kabalistas, klasikinės kabalos tyrėjas, ontologijos ir pažinimo teorijos profesorius Michaelis Laitmanas atsako į aktualius klausimus



Įprasta manyti, kad mokslas sukurtas žmogaus naudai, jo poreikiams tenkinti. Kokią naudą šiuo požiūriu duoda kabalos mokslas?

Visų pirma jis leidžia mums suprasti visą procesą, kuriame dalyvaujame ne savo valia, kitaip tariant, mirties ir gyvenimo ciklus, besikartojančius iš kartos į kartą. Be to, kabala mums parodo mūsų pasaulio valdymo sistemą. Nes mūsų pasaulis – pats žemiausias iš visų pasaulių, ir visa, kas jame yra, valdoma aukštesniųjų gamtos jėgų. Tai reiškia, kad aplink mūsų pasaulį yra aiški, mums atskleista gamtos dalis ir kita – paslėptoji – gamtos dalis, kurios neįsivaizduojame. Netgi šiandien fizikai atranda, jog egzistuoja kažkokios tamsios materijos, kurios nesuprantamos, bet jau pradedančios mums atsiskleisti jėgos ir t. t. Taigi kabala atveria aukščiausią šią, mus veikiančių, jėgų lygmenį.

Koks gali būti teigiamas viso to rezultatas? Mes žinosime savo vystymosi tikslą, žinosime, kaip vystomės, kur link mus stumia gamta. Ji mus sukūrė, turėdama aiškų tikslą. Matome, kad kiekviena mūsų kūno ląstelė, kiekvienas organas turi prasmę ir kad visi tie organai pačiu nuostabiausiu būdu susiję tarpusavyje ir kiekvienas turi savo paskirtį. Studijuodamas kabalą, galiu sau atsakyti į klausimą, kodėl egzistuoja šitas organizmas. Juk ne veltui... Nei negyvojoje gamtoje, nei augalijoje, nei gy-

vūnijoje, nei žmogaus lygmenyje nėra nieko betikslio.

Vadinasi, žmogus, studijuojantis kabalą, palyginti su tuo, kuris nestudijuoja, yra tarytum žmogus, turintis visas jusles (regą, klausą, lytėjimą, uoslę, skonį), atsidūręs greta sergančio sloga, negalinčio jausti kvapų, arba regintysis greta aklojo?

Paprastas žmogus nežino, kodėl jam kyla tam tikri norai ar mintys, kurie nulemia jo veiksmus ir sprendimus, apskritai, kas jo laukia kitą minutę. Nežino savo gyvenimo prasmės, nežino, koks bus tas gyvenimas, kodėl gimė būtent su tokiais gabumais, savybėmis, charakteriu, tam tikroje šeimoje, visuomenėje, tam tikru laiku ir t. t. – paprastam žmogui visa tai neaišku. Įsitaisyk kaip gali ir kaip nors nugyvenk – toks tad jo gyvenimas. O kai žmogus mato visą sistemą, kuri jį veikia ir kurios dalis jis yra (beje, kartu su visais kitais žmonėmis jis sudaro vieną globalią gamtos sistemą – bendrą ir integralią), žinoma, visiškai kitaip žiūri į savo gyvenimą.

Kitai tariant, kabalistas turėtų būti laimingesnis nei visi kiti žmonės?

Jis tiesiog kitaip žiūri į gyvenimą. Nepasakytiau, kad jis gyvenime turėtų daugiau tų vertybių, kuriomis dažniausiai žmonės įvardija sėkmę. Suprantate, pinigai, garbė arba valdžia jam neatrodo tokios didelės vertybės kaip kitiems.

Jis, jausdamas visą pasaulėdarą, gyvendamas ir stebėdamas tai, kas vyksta su visais ir su juo pačiu, patiria didžiulį malonumą, nes mato gamtos amžinumą ir užsipildo jos tobulumu. Jis jaučiasi tarsi vaikas, kupinas tokio įkvėpimo, kad kiekviena diena jam kaip atradimas, kaip kažkas, turiningai pripildantis jo vidų.

Religijoje yra tai, ko tikriausiai nėra kabaloje. Religija turi šventoves, architektūros paminklus, menus. Ar kabala šito neturi? Ar ji turi tik žodį?

Kabala – tai mokslas. Žinoma, čia nėra jokios atributikos. Tik knyga ir vidinis apmąstymas, kai tau pradeda atsiverti kita erdvė, kitas sluoksnius, kuris yra už materijos. Žmogus pradeda jausti: tai, kas dabar atrodo kaip gyvenimas ir mirtis, tėra tik jo didžiojo nenutrūkstamo būvio mažas fragmentas.

Suprantu. O kaip kabala suderinama su žmogaus įprasta praktine veikla?

Žmogus gali studijuoti kabalą internetu arba iš knygų. Ir tuo pačiu metu gyventi, dirbti, auginti vaikus, tarnauti armijoje. Suprantama, jis turi paklusti įstatymams ir būti lojalus savo šalies pilietis. Tiesiog jis dar jaučia ir savo lemtį, t. y. visa tai, kas su juo susiję, savo egzistencijos priežastis ir tikslą.

Taigi kokius išsilaisvinimo iš vidinės tuštumos receptus siūlo kabala?

Kabala sako, kad kančios vis tiek mus privers pakeisti visuomenę. Turėsime susivienyti ir, tapę vienu organizmu, rūpintis vienas kitu. Kaip tai padaryti? Reikia studijuoti kabalą. Ji atskleidžia bendrą pasaulio struktūrą ir parodo kaip išsitaisyti, tapti kitokiais žmonėmis.

Tada mūsų sąveika su gamta bus teisinga. Juk mūsų pusiausvyra su gamta – iš esmės ir yra jos galutinis tikslas.

Kai žmogus išlaiko pusiausvyrą su gamtos dėsniais, jo niekas negąsdina. Jo neslegia depresijos, jis jaučiasi pakiliai ir sutaria su pasauliu. Visos mūsų problemos – vien dėl pusiausvyros su gamta stokos. O pasiekti šią pusiausvyrą galime tik realizuodami gamtos dėsnius, apie kuriuos ir kalba kabala.

Kabala ir Lietuva

Koks mažos tautos vaidmuo pasaulyje? Ar mažai tautai įmanoma išsaugoti kultūrinį savitumą ir kalbą? Ar įmanoma peržengti netolerancijos slenkstį ją engusių didžiųjų kaimynų atžvilgiu?

Mažos valstybės iš tikrųjų gali būti pačios gyvybingiausios valstybės, jeigu tik atras save ir įstengs užimti teisingą poziciją kitų valstybių atžvilgiu. Todėl nėra ko jaudintis, kad Lietuva negalės išsaugoti kultūrinio savitumo ir kalbos.

Mažos valstybės vaidmuo žmonių istorijoje gali būti itin reikšmingas, pavyzdžiui, žydų tauta: jos rankose buvo kabala ir ji galėjo šį mokslą perimti, todėl egzistuoja iki šiol, yra viena iš pažangiausių pasaulio tautų, nepaisant to, kad yra engiama, kad jos nekenčia, šalinasi visos kitos tautos. Mes kalbame apie teigiamas kabalos savybes. Jėga, kurią suteikia kabala, padeda negausiai tautai išlikti. Todėl, mano manymu, mažoms tautoms kabala tiesiog būtina. Mažai tautai kabala gali padėti peržengti savo nuoskaudas dėl didžiųjų kaimynų, pakilti virš savęs, įgyti jėgų iš Aukščiau, ir sugebėti atsilaikyti prieš visas negandas, išskylančias mūsų pasaulio lygmenyje.

Ar reikia kabalos mokslo Lietuvai? Ar įmanoma studijuoti kabalą ir likti ištikimais lietuvių tautinėms, religinėms tradicijoms?

Kabala anaipol nekeičia nieko, kas būdinga kiekvienai konfesijai, tautai, nes ji yra aukščiau religijos ir tautiškumo. Kabala atsirado senovės Babilone dviem tūkstančiais metų anksčiau nei

įvairios religijos. Ji padeda nekreipiant dėmesio į žmonių nevienodumą pakilti virš visų skirtumų ir susijungti tarpusavyje. Todėl, be abejonės, Lietuvai, kaip ir bet kuriai kitai šaliai, kabala gali padėti įgyti didelių dvasinių savybių bei išsivaduoti iš visų šio pasaulio problemų.

Studijuodamas kabalą kiekvienas žmogus taps tauresnis, geresnis, tyresnis. Žmonės ims mylėti vieni kitus. Tauta susivienys, bus linksmesnė, laimingesnė; iš Aukščiau pritrauks dvasinę jėgą, kuri ją palaikys, saugos, kuri visą laiką kels ją vis aukščiau, kitaip tariant, gerovė, sveikata klestės.

Lietuvoje šiuo metu yra daug visokių religinių, dvasinių judėjimų, mokymo sistemų. Kuo nuo jų skiriasi kabala?

Visos dvasinės sistemos ir mokymai nuo kabalos skiriasi tuo, kad stengiasi nuslopinti egoizmą meditacijomis, įvairiais įmanomais psichologiniais nurašinimais, dėl to žmogus pasijunta geriau. Kabala, priešingai, nemažina egoizmo, o teigia, kad reikia pakilti virš egoizmo ir įgyti dvasines savybes.

Kas yra kabalos studijos? Argi gali visi žmonės studijuoti kaip studentai?

Taip. Kabalą gali studijuoti visi žmonės, nes kiekviename slypi egoizmas, žmogaus blogis, kuris visur kur trukdo. Jei žmogus šitai įsisąmonina ir nori dirbti su savo egoizmu, t. y. kažkokiu būdu save pakylėti, ištaisyti, pagerinti, kad taptų geriau jam pačiam ir kitiems žmonėms visuomenėje, jam prireikia kabalos, kuri būtent ir skirta tokiam išsitaismui.

► Nukelta į 8 psl.

Didžiausias,

dinamiškiausias
autentiškos kabalos
šaltinis internete.*

* Nemokamai

www.kabbalah.INFO



Dvasia ir kūnas

„Ir kada atsivers mūsų akys, išvysime aukštesnįjį pasaulį ir atrasime, kad nieko materialaus neegzistuoja. Ir kad visa tai – tik tam tikros dvasinių jėgų veikimo išraiškos, materialiu pavidalu jaučiamos mūsų penkiais jutimo organais.“

REGĖJAU ATVIRKŠČIĄ PASAULĮ

Rytas. Atsimerki, pasiražai. Nauja diena, šviečia saulė ir čiułba paukščiai. Bet giliai savyje jauti, kad kažkas ne taip. Pabudai prastai nusiteikęs ir mažiausia, ko dabar trokšti, – keltis. Tačiau prisimeni, kad vakar buvo nuostabi diena – tai žinojai vos pabudęs ir švytėjai kiaurą dieną. O šiandien net nenori išsiropšti iš lovos.

Tai kas gi pasikeitė? Tikrovė ar tu?

Anot kabalos, mums pažįstamas pasaulio vaizdas iš tikrųjų neegzistuoja. „Pasaulis“ – žmonių jaučiamas reiškinys. Pasaulis atspindi, kiek žmogaus savybės sutampa su abstrakčios gamtos jėgos savybėmis.

Kokia gi gamtos jėga mus supa? Kabalistai apibūdina ją absoliučios meilės ir davimo savybėmis. Be to, jie aiškina, kad panašumo tarp žmogaus ir gamtos savybių laipsnis apibrėžia žmogaus jūntamą „pasaulį“.

Ką tai reiškia? Pasitelkime radijo imtuvą tam paaiškinti. Radijo stotys nuolatos siunčia signalą, tačiau mes girdime transliacijas tik nustatę imtuvą tam tikru dažniu. Kaip imtuvus „pagauna“ radijo laidą? Jis generuoja dažnius, kurie sutampa su jo išorėje esančiomis garso bangomis. Taigi radijo imtuvas „pagauna“ transliaciją tik po to, kai pasikeičia jo vidinis dažnis, nors garso bangos buvo visą laiką.

Kabalistai teigia, jog mūsų išorėje esančią tikrovę suvokiame lygiai taip pat – pagal „dažnį“, kurį generuojame iš vidaus. Kitaip tariant, mus supanti tikrovė visiškai priklauso nuo mūsų vidinių savybių. Vadinasi, *tik mes galime ją pakeisti*.

Vis dar suglumęs?

Gyvenimas savyje

Kad suprastum, kaip suvokiame tikrovę, įsivaizduok žmogų kaip uždara dėžę su penkiomis „ertmėmis“: akimis, ausimis, nosimi, burna bei rankomis. Šie organai atstovauja penkioms mūsų jūslėms: regai, klausai, uoslei, skoniui ir lytėjimui, kuriomis jūntame pasaulį. Girdimų garsų diapazonas, regėjimo spektras ir pan. visiškai priklauso nuo mūsų jutimo organų.

Žvilgtelkime, kaip veikia mūsų klausos mechanizmas. Garso bangos, susidūrusios su ausies būgneliu, priverčia jį vibruoti. Būgnelio vibravimas vidurinėje ausyje išjudina klausomuosius kaulelius, kurie perduoda svyravimus toliau – į vidinę ausį, kur signalas paverčiamas nerviniais impulsais ir siunčiamas į smegenis. Smegenys garso bangas paverčia mūsų suvokiamais garsais ar balsais. Taip mes girdime. Kitais žodžiais tariant, garsus suvokiame savyje. Kitos mūsų jūslės veikia taip pat.

Kas yra tikrovė? Kaip mes ją suvokiame? Ar ji egzistuoja be mūsų? O gal tikrovė – tik mūsų vidinių savybių suformuotas vaizdas?

Atrodo, savaime suprantama, kad tikrovė yra viskas, ką matome aplink: namai, žmonės, visa visata... Tikrovė yra tai, ką galime matyti, liesti, girdėti ir uosti. Tai tikrovė. Ar tikrai?



Visais mūsų jutimo organais gauti signalai keliauja į smegenų valdymo centrą. Naujoji informacija lyginama su mūsų atmintyje jau esamais duomenimis. Pagal gautus palyginimus smegenys piešia pasaulio vaizdą, kuris tartum egzistuoja prieš mus. Šis procesas sukelia pojūtį, kad gyvename tam tikroje vietoje, net jeigu ta vieta iš tikrųjų yra mūsų viduje.

Ką gi mes suvokiame? Tikrai savo vidinę reakciją į išorinius dirgiklius, o ne tai, kas iš tiesų yra išorėje. Esame „uždaryti savo dėžutėje“, todėl negalime tiksliai pasakyti, kas gi egzistuoja išorėje.

Tikrovės vaizdas priklauso nuo mūsų jūslių struktūros bei smegenyse egzistuojančios informacijos. Prieš kelerius metus mokslininkai atrado, kad elektra veikiant smegenis, žmogus pajunta esąs tam tikroje vietoje ar situacijoje.

Tiesą sakant, gamtamokslininkai žino, kad skirtingos būtybės skirtingai suvokia pasaulį. Katės tamsoje mato šešiskart geriau negu žmonės. Šunų klausos yra žymiai aštresnė ir jautresnė už mūsų: jie įstengia išgirsti garsus kur kas anksčiau nei žmonės. Žmogaus akis įžvelgia bangas, kurių ilgio diapazonas vyrauja nuo violetinės iki raudonos šviesos. Dėl šios priežasties nematome trumpesnių nei violetinė šviesa bangų, pavyzdžiui,

ultravioletinių spindulių. Tačiau bitės geba jausti ultravioletinius spindulius ir pasitelkia šį gebėjimą įvairių gėlių rūšims surasti.

Tokie pavyzdžiai aiškiai parodo, jog turėdami kitokius jutimo organus visiškai kitaip suvoktume tikrovę.

Viskas buvo sapnas

Kabalistai aiškina, kad žmogus gali suvokti realybę dviem lygmenimis ir kiekvieno jų suvokimas absoliučiai priklauso nuo žmogaus vidinių savybių.

Pirmajame lygmenyje žmogaus vidinė savybė yra egoizmas; jis priešingas gamtos savybei. Dabar mūsų turima egoizmo savybė verčia mus jaustis atsiskyrusiais nuo kitų, skatina kitus išnaudoti.

Būtent dėl egoizmo regime tikrovę, kupiną karų, kovos, skurdo bei korupcijos.

Tačiau pamažu iš gyvenimiškosios patirties įsisąmoniname, kad egoistinis tikrovės suvokimas neįteikia mums tikrojo pasitenkinimo. Egoizmas trukdo patirti ilgai trunkantį malonumą.

Antrajame lygmenyje mūsų vidinė savybė yra tokia pat kaip gamtos jėgos – meilė ir davimas. Šitaip suvokiantieji pasaulį mato, kaip visi žmonės funkcionalūs, kaip it vienos sistemos dalys, kurios tarpusavyje sąveikauja ir sukuria begalinį malonumą.

Anot kabalos, mūsų egzistavimas pirmajame lygmenyje tėra etapas, kurį turime pereiti, kad savarankiškai pakeistume savąjį tikrovės suvokimą. Kabalistai, t. y. tie, kurie sužinojo, kaip kitaip suvokti tikrovę, mūsų dabartinę egzistenciją apibrėžia kaip „įsivaizduojamą gyvenimą“ ar „menamą tikrovę“.

Dar daugiau, ištaisyta, visuminę, tobulą egzistavimą jie vadina „tikruoju gyvenimu“ ar „tikrąja realybe“, o žvelgdami atgal į ankstesnį, egoistinį savo suvokimą, apibūdina jį tarsi sapną.

Tai reiškia, jog šiuo metu tikroji realybė paslėpta nuo mūsų. Nejauciame jos, nes save ir savo vidinį pasaulį suvokiame vidinėmis egoistinėmis savybėmis. Nūnai nejauciame, kad visi žmonės yra susiję į vieną visumą, nes tokie santykiai kelia mums pasibjaurėjimą.

Mumyse įsišaknijęs egoistinis noras nesuinteresuotas tokiais ryšiais ir dėl to neleidžia išvysti tikrojo realybės paveiklo.

Jeigu egoizmą pakeisime gamtos savybe – meile ir davimu, aplink pajusime visiškai kitokius dalykus, kurių anksčiau nepastebėdavome. Be to, viskas, ką matėme anksčiau, atrodys visai kitaip – visa bus amžina, tikslinga, tobula. Tai kabalistai ir turi omenyje sakydami „regėjau atvirkščią pasaulį“.

Įsitikink pats

Kabalos mokslas teigia, kad mūsų gyvenimo tikslas – savarankiškai iš dabartinės ribotos egzistencijos pakilti į tikrąją, amžiną.

Kaip tą padaryti? Vienintelis būdas išsilaisvinti iš egoistinio suvokimo – užmegzti ryšį su tikrove, egzistuojančia už mūsų egoistinio suvokimo ribų. Kad tai atliktume, mums reikia autentiškų kabalistinių knygų, kurias parąšė suvokę tikrąją realybės vaizdą žmonės. Savo knygose kabalistai mums pasakoja, jog ta mūsų nejauciama tikrovė yra visai greta. Tereikia pakeisti vidinį dažnį, kad „pagautume“ tą transliaciją.

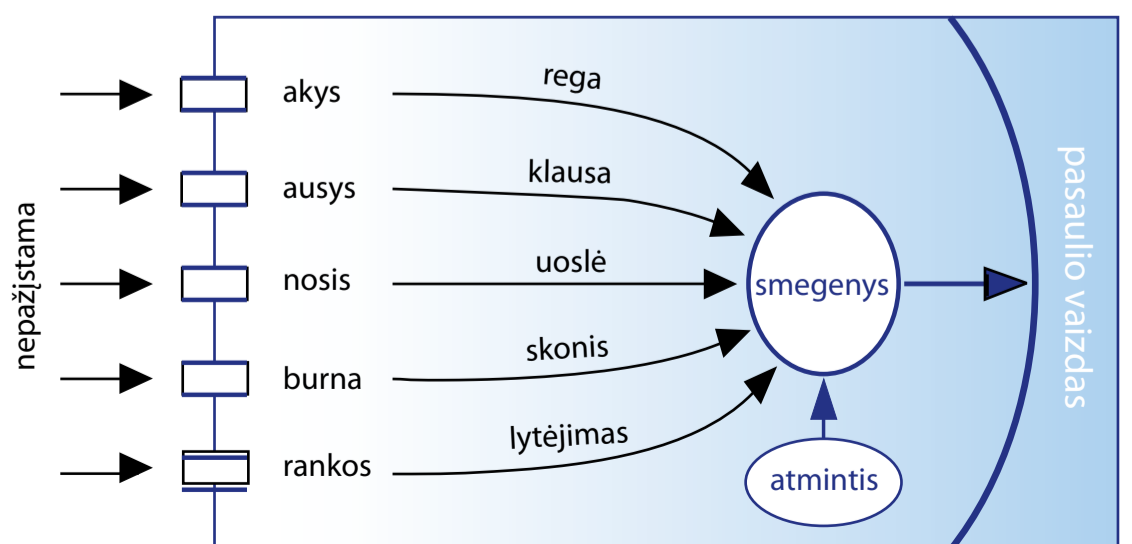
Kai žmogus skaito apie tikrąją realybę, rūkas, gaubiantis jo jusles, pamažu išsklaidomas ir žmogus suvokia išsamų tikrovės vaizdą. Tiesą pasakius, kabalistai teigia, jog ne teksto supratimu keičiame savo savybes. Net jeigu žmogus nesupranta, ką skaito, jo noras suprasti suderina jo suvokimą.

„Nors ir nesuprasdami, ką mokosi, tačiau savo didžiuliu troškimu suprasti ir pajauti tai, ką mokosi, sužadina jų sieklas supančią šviesą. Netgi žmogui neturint indų, bet užsiimant šia išmintimi ir kartojant šviesų bei indų vardus, šie akimirksniu šviečia žmogui tam tikru laipsniu.“

Baal Sulamas „Įvadas į mokymą apie dešimt sfirot“

Skirtumas tarp dabar jaučiamo gyvenimo ir to, kurį galime pajauti, milžiniškas. Knygoje *Zohar* šis skirtumas, kad bent iš dalies būtų galima apibūdinti, palyginamas su žvakės šviesa ir begaline šviesa arba smėlio smiltele ir visu pasauliu. Tačiau, jeigu iš tikrųjų nori sužinoti, ką tai reiškia, kabalistai pataria įsitikinti tuo pačiam.

TONY KOSINEC
Pagal www.kabtoday.com



„Žmogui reikia pasiekti tokį lygį, kad vienu metu gyventų ir mūsų, ir kituose pasauliuose. Kartu su mūsų pasauliu jis turi jausti visą supančią pasaulėdarą.“



HARIO MAGIJOS PASLAPTIS

Per paskutiniuosius dešimt metų literatūros padangėje nušvito negirdėtas nematytas reiškinys. Jo pavadinimas – Haris Poteris. Ligi šiol visame pasaulyje parduota daugiau nei 325 milijonai šių septynių knygų kopijų. Hario Poterio nuotyčiai išversti į 65 kalbas, kai kurios iš jų tikrai egzotiškos, pavyzdžiui, lotynų ar zulų. Vos per dvi savaites išgraibstyti net aštuoni milijonai paskutiniosios knygos serijos. Įsivaizduokime šios sėkmės mastą – vienintelė knyga, kurios parduotų egzempliorių skaičius viršija Hario Poterio seriją, yra Biblija.

Kodėl kilo toks sujudimas?

Haris yra draugiškas, akiniuotas berniukas, kuris lanko Hogvartso burtų ir kerėjimo mokyklą, kovoja su suktomis raganomis ir monstrais, kad išgelbėtų žmoniją. Tačiau Hario kovos nėra unikalūs reiškinys. Jos tėra visame pasaulyje augančio potraukio mistikai kulminacija – čia slypi ir Poterio sėkmė.

Kartu su Hariu pasirodo tokie populiarumo sulaukę kino filmai kaip „Matrica“ bei „Žiedų valdovas“. Pavyzdžių galime rasti ir daugiau, bet idėja aiški: mes trokštame fantazijų. Kodėl mums tokia patraukli mistika? Ką mėginame ten rasti? Ko nerandame niekur kitur? Ar tikrai manome, kad egzistuoja tokios stebuklingos vietos ir magiškos galios? O gal tenorime pabėgti nuo pilkos, niūrios realybės?



Kelionė į stebuklų šalį

Kažkur giliai mumyse slypi įgimtas troškimas atrasti tobulą, laisvą, neribojamą laiką bei vietos tikrovės lygmenį. Anapus mūsų suvokimo slenksčio slepiasi aktyvus supratimas jėgas, valdančias mūsų matomą tikrovę.

Fantastiniai romanai tam tikra dalimi atliepia šį mūsų vidinį poreikį ir laikinai atstoja mūsų ieškomą tikrąją realybę. Jie palydi mus į alternatyvius, žavingus ir paslaptinius pasaulius, pasakoja apie kitus matavimus, valdomus legendinių jėgų, galinčių pakeisti mūsų pasaulį.

Vaikystė – geras metas klausiti apie gyvenimo prasmę. Dažnai vaikiškai naiiviai stengiamės išsiaiškinti, kas esame ir iš kur atėjome. Artimo žmogaus mirtis ragina mus susimąstyti apie gyvenimo ir mirties prasmę.

Fantastiniai romanai siūlo magiškus atsakymus į sudėtingus klausimus; knygų puslapiams sklendžiame į atomius tolius, kur nutinka nepaprasti nuotyčiai ir iš kur visada grįžtame namo saugūs. Problema ta, kad mums augant, gyvenimas rambėja, tampa nuobodus ir nepatraukli žiobarų bendruomenė, neturinti magiškos kilmės.

Augdami tampame „atsakingais“ suaugėliais, pamirštame klausimą apie gyvenimą, palaidojame jį po negailestingais išpareigojimais suaugusiųjų pasauliui. Vis didėjantis susidomėjimas fantastika kyla dėl to, kad XXI amžiaus gyvenimo sudėtingumas pažadina mūsų norą žavesnei, patrauklesnei alternatyviai tikrovei.

Platforma į begalybę

Pamenate platformą 9¾ King's Cross traukinių stotyje Londone? Jaunajam Poterui laiške iš Hogvartso burtų ir kerėjimo mokyklos buvo pasakyta, kad ten jis galės įlipti į traukinį, padėsiantį nukakti į burtų pasaulį. Bet kad patektų į tą platformą, Hariui teko pereiti itin tvirtą sieną tarp mūsų (žiobarų) ir burtų pasaulio. Be apkūnios moteriškos pagalbos jis niekad nebūtų sužinojęs, ką turi padaryti, idant pereitų sieną.

Visai panašiai viename iš savo laiškų Baal Sulamas, didžiausias dvidešimtojo amžiaus kabalistas, pasakojo savo mokiniams istoriją apie įžengimą į dvasinį pasaulį. Jis taip pat minėjo sieną, bet užuot kiurairai ją perėjus, tereikia išsiugdyti teisingą ketinimą ir toji siena išnyks. Apkūnioji moteriškė – tai kabalistinės knygos ir mokytojas, kurie pasakys, ką prireiks atlikti, kad įgytume teisingą ketinimą.

Burtažodis – „meilė“

Dvasinis pasaulis, kaip ir burtų mokykla, turi savas „pelėdas“ – kabalistus. Jau kelis šimtmečius savo knygose jie „siūnčia kvietimus“ į dvasinį pasaulį, aprašydami visą tą gausą, kurią rasime vos emę sekti jų pavyzdžiu. Tačiau dauguma mūsų vis dar neieško jėjimo. Mes arba nežinojome apie kabalistų egzistavimą, nežinojome, kad buvome pakviesti į magišką dvasinį pasaulį, arba tiesiog atmetėme jų kvietimą.

Šiaip ar taip, kabalos išmintis pasirengusi palydėti mus į įstabųjį išminties pasaulį. Ji gali išmokyti mus, kaip įveikti gyvenimo sunkumus bei iššūkius, kaip išspręsti dilemas, gali padėti susijungti meilėje vieni kitiems. Kabalos knygos atkuria tą žavesį, tuos kerus, kurių netekome paauglystėje, ir parodo mums, kad buvome sukurti didingam tikslui.

Burtų pasaulis, kurio žmonija ieško drauge su Alisa Stebuklų šalyje, Ozo šalies burtininku, Narnijos kronikose ir Hario Poterio nuotykiuose, laukia mūsų visai greta, už kampo, ne kitame gyvenime, bet kitame ketinime. Tikroji magija slypi mumyse, o žodis, išjudinantis magiją, yra meilė.

ELI VINOKUR
Pagal www.kabtoday.com

MEILĖ – REALYBĖ AR SVAJA?

Vyrai nė neįsivaizduoja, ką galvoja moterys, o moterys dažnai nepaiso vyrų poreikių. Tai lengva paaikinti: vyrų ir moterų dvasinės šaknys yra skirtingos.

Prisiminkime žymaus filmo „Ko nori moterys?“ siužetą. Vyrą, kuris kreivai žiūri į moteris,

nutrenkia elektra. Po to jo gyvenimas iš esmės pasikeičia: jis ima girdėti aplinkinių moterų mintis

ir palaipsniui susipažįsta su moterų pasauliu. Žinodamas moterų troškimus, jis kitaip žvelgia į savo

gyvenimo palydoves ir pasinaudoja visais savo itin pavydėtinos padėties privalumais. Nė viena dama negali atsispirti jo žavesiui ir dėmesingumui, nes jis neįtikėtinai tiksliai jaučia kiekvieną moters norą. Filmą sulaukė pasisekimo visame pasaulyje.

Kaip žiūrėti

Filmo sėkmė atspindi kiekviename iš mūsų slypintį norą: nors akies krašteliu žvilgtelėti į pasaulį, kur vyrai ir moterys supranta vieni kitus. Tai aktualu, nes iš tikrųjų gyvename tarytum skirtingose planetose. Visuomenės apklausos ir psichologų atlikti tyrimai vėlgi rodo, kad vyriškoji žmonijos dalis tiesiog nesupranta moteriškosios. Ko moterys laukia iš šeimyninio gyvenimo, kokius vyrus vertina, ko siekia ir ko tikisi iš sutuoktinio – viskas lieka dailiosios lyties neatskleista

paslaptimi. Tiesa sakant, ir žmonos nieko nenučiuokia apie savo vyrų norus. Jos nesuvokia vyrų emocinio pasaulio, jo socialinių prioritetų, metų metais ugdomų įpročių. Nors galima apsieiti be apklausų: kiekvienas žmogus, kad ir koks laimingas būtų jo šeimyninis gyvenimas, ne kartą susimąsto, kaip nevienodai mes samprotaujame, kaip skirtingai traktuojame tuos pačius dalykus. Liūdniausia, kad statistikos duomenys liudija apie šeimos instituto žlugimą visame pasaulyje.

Du priešingi poliai nesugeba sukurti tarpusavyje teigiamo potencialo. Ir nesugebės, kol neišsiaiškins problemos esmės, t. y. nesupras patys savęs.

► Nukelta į 7 psl.

WWW.KNYGOS.KABALA.LT





Valios laisvė

„Kam būtent savo gyvenime galime daryti įtaką? Galbūt daugeliu gyvenimo atvejų „šaukštai jau po pietų“, o mes manome, kad įvykių eiga priklauso nuo mūsų?“

VISKAS DĖL MALONUMO

Visi norime mėgautis, arba kaip sako kabalistai, patirti malonumą. Vieniems didžiausias malonumas yra sultingas mėsos kepsnys, kitiems – laimėta šaškių partija arba mėgstamos sporto komandos pergalė. Tu galbūt trokšti laimėti loterijoje, o tavo draugė džiaugsis atsikračiusi papildomo kilogramo, kurį neseniai priaugo. Nors ir mėgaujames skirtingais dalykais, tačiau mus visus vienija bendras poreikis – patenkinti savo malonumo troškimą.

Apgaulingi malonumai

Tačiau su tuo malonumu yra šokių tokių keblumų. Jei tikrai panagrinetume savo gyvenimą, pastebėtume, kad mums iš viso to, ką iki šiol veikėme, lieka vien prisiminimai. Mes vaikomės malonumų, tačiau vos tik juos patiriame, jie ima ir išslysta mums po pirštus.

Būdami vaikų darželyje, norime būti pradinėje mokykloje. Apie mokyklą galvojame kaip apie šaunią vietą, kur vyresni vaikai „puikiai leidžia laiką“ ir mokosi naujų, įdomių dalykų. Bet vos ateiname į pradinę mokyklą, negalime sulaukti, kada pateksime į vidurinę, o vidurinėje siekiame naujo tikslo – universiteto, universitete – sėkmingos karjeros. Ir taip nuolatos: kiekvienas kitas tarpsnis mums visada atrodo geresnis ir patrauklesnis. Nejaugi taip yra iš tiesų?

Kai tik gauname, ko norėjome, malonumas pradingsta ir mes liekame it ištroškę dykumos ke liautojai, svajojantys apie gurkšnį vandens. Netgi radę vandens mėgaujames tikrai pirmuoju gurkšniu: kuo daugiau geriamo, tuo mažesni malonumai patiriame,



kol pagaliau visai pamirštame, kad buvome ištroškę. Trumpai tariant, visą savo gyvenimą praleidžiame lakstydami paskui malonumo iliuziją, ir netgi nutverta, ji ima ir išsprūsta neprabėgus nė akimirksniui.

Penki norų lygmenys

Kabalistai atrado, kad mummyse slypi penki norų lygmenys, kurie sudėlioti pagal jų intensyvumą bei sudėtingumą, taip pat pagal vystymosi fazes.

Pirmasis ir pagrindinis noras siejamas su išgyvenimu – tai maisto, sveikatos, sekso ir šeimos poreikiai.

Antrasis norų lygmuo – turto troškimas, užtikrinantis mums išlikimą ir geresnę gyvenimo kokybę.

Trečiasis norų lygmuo – šlovės ir valdžios siekimas, tai suteikia

mums galimybę kontroliuoti save ir kitus žmones.

Ketvirtasis lygmuo skatina norą žinioms, nes esame įsitikinę, jog žinios suteiks mums laimės.

Ir tik penktajame lygmenyje suprantame, kad yra kažkas, kas kontroliuoja mūsų gyvenimus, kažkas aukščiau mūsų supratimo. Pradedame įsisąmoninti

ti, kad būtent su tuo „kažkuo“ mums ir reikia užmegzti ryšį.

Maisto ir lytinių santykių poreikiai priskiriami kūniškiems troškimams, juos turi ir gyvūnai. Net jeigu žmogus gyvena vienas, jis vis tiek norės numalšinti alkį, būti sveikas, patenkinti seksualinius troškimus.

Turtų, šlovės ir valdžios troškimai laikomi „žmogiškaisiais norais“. Šie norai kyla dalyvaujant visuomenės gyvenime ir patenkiami tik per kontaktus su kitais žmonėmis.

Tačiau kai prabunda penktojo lygmens noras, mes neįsivaizduojame, kaip jį užpildyti. Kabalistai šį troškimą, siekiantį aukščiau nei šis pasaulis, vadina „tašku širdyje“.

Taškas širdyje

Kabalistai visus mūsų norus vadina „širdimi“, o aukštesnio, dvasinio pasaulio siekimą – „tašku širdyje“. Šis troškimas verčia mus jaustis tarsi gyvenimas būtų beprasmis ir sukuria didžiulį poreikį ieškoti gyvenimo tikslo. Taškui širdyje prabudus, žmogus netikėtai paklausia:

„O kokia mano gyvenimo prasmė?“. Ir joks materialaus pasaulio atsakymas neišnarplios šio klausimo.

Tokiam žmogui gali siūlyti krūvą pinigų, šlovę, valdžią, žinias, tačiau jis vis tiek paliks nusivylęs. Šis noras kyla iš aukštesniojo pasaulio, todėl ir patenkinti jį galima tik iš aukštesniojo, o ne šio pasaulio lygmens. Kabalos mokslas būtent ir aiškina, kaip užpildyti šį norą.

Galime pastebėti, kad pastaraisiais metais taškas širdyje prabunda daugeliui žmonių. Dėl to kabala šiandien yra tokia populiari. Žmonės atsigręžia į kabalą, norėdami sužinoti, kaip patenkinti šį juose prabudusį norą

Tuštumos užpildymas

Žmogus, kurio taškas širdyje pabunda, siekia dvasinių malonumų, kuriuos kabalistai apibūdina „visišku ir begaliniu užpildymu, malonumu“. Kaip jau sakytas anksčiau, savo žemiškąsias, žmogiškąsias reikmes galime patenkinti žinomais būdais, tačiau kaip užpildyti atsiradusį dvasinį norą – nežinome.

Daugelis žmonių yra pasimetę, nes dar neįsisąmonino atsiradusio noro dvasingumui. Jie net neįtaria, kad būtent šis noras yra jų nusivylimo bei nepasitenkinimo priežastis. Negalėjimas užpildyti šio noro sukelia bejėgiškumą, nevilties bei tuštumos pojūtį. Todėl piktnaudžiaujama alkoholiu, narkotikais, ar kitokiais būdais bėgama nuo tikrovės.

Dar vaikystėje dauguma žmonių klausia savęs „Dėl ko aš gyvenu?“, tačiau metams bėgant mus užplūsta norai, pagundos, atitraukiančios mūsų dėmesį nuo šio klausimo, ir noras surasti tikrąjį atsakymą išnyksta.

Tačiau vieną dieną taškas širdyje, o drauge ir klausimai prabus. Tie, kas atkakliai stengiasi surasti atsakymus, ateina į kabalą, kur randa dvasinį pasitenkinimą ir užpildo tašką širdyje. Dvasinio noro užpildymas leidžia pajauti ir dvasinį pasaulį. Dvasiškai susijungę žmonės patiria amžiną, tikrąjį gyvenimą. Šis pojūtis toks stiprus, kad mirus fiziniam kūnui žmogus nejaučia atsiskiriaš nuo gyvenimo, nes susijungė su aukščiausiu egzistuojančiu malonumu – tašku širdyje.

DUDI AHARONI
Pagal www.kabtoday.com

► Atkelta iš 5 psl.

MEILĖ – REALYBĖ AR SVAJA?

Sėkmės šaknys

Keista, tačiau genetikai teigia, jog tarp lyčių žiojėjanti bedugnė nulėmta vos vienos chromosomos. Tad kodėl mes tokie skirtingi? Ir svarbiausia, ar įmanomi idealūs santykiai? Įmanomi, tačiau ne Holivudo pramaniūgų pastangomis ir ne magiškais užkeikimais. Pakanka dirštelti į vyro ir moters dvasines šaknis. Suvokę šias šaknis, sukursime teisingą dvasinį ryšį, kuris lems darnų ir laimingą šeimyninį gyvenimą.

Dvasinės lyčių šaknys

Kabalistai, suvokę aukštesniojo pasaulio dėsnis, sako mums, kad tikrovėje egzistuoja bendra

jėga, vadinama Kūrėju. Vienintelis Kūrėjo troškimas – suteikti mums malonumą. Tam Jis sutvėrė kūrinį – vieną bendrą sielą, kuriai lemta gauti jai skirtą begalinę gausą. Duodantis Kūrėjas – vyriškojo prado dvasinė šaknis, o bendros sielos troškimas gauti begalinį malonumą – moteriškojo prado dvasinė šaknis. Kūrėjas apdovanojo sielą gebėjimu mokytis atiduoti ir mylėti ir šitaip prilygti Jam. Jis suteikė sielai galimybę pasiekti aukščiausią dvasinę pakopą ir parengė jai specialų „mokymosi kursą“: siela nusileidžia į mūsų materialųjį pasaulį, prarasdama kontaktą su Kūrėju, ir vėl turi užmegzti ryšį su Juo, bet jau pati rinkdamasi, savo jėgomis. Siela turi suvokti teisingą ryšį tarp gavimo ir davimo, tarp kūrinio ir Kūrėjo. Dėl to ji buvo padalyta į dvi dalis: vyrišką ir moterišką, o toliau

savo ruožtu šios dvi dalys dalijosi į milijardus sielų, kurios įsikūnijo į vyrus ir moteris.

Potencialų skirtumas

Skirtingos dvasinės šaknys lemia skirtumus tarp vyrų ir moterų šiame pasaulyje: kitokia fiziologija, kitoks jausminis suvokimas, kitoks pasaulio matymas ir t. t. Kitaip tariant, priklausome skirtingoms dvasinėms sistemoms ir todėl bet kokie bandymai nutiesti tiltą tarp lyčių šiame pasaulyje nebus vaisingi. Mes nuolat atsitrenksime į mus skiriančią sieną. Kad išspręstume tarpusavio nesupratimus, turime „žiūrėti į šaknį“.

Pagal www.KabbalahBooks.ru

KABALOS TV INTERNETE paskaitos, filmai, interviu, klipai



Iš chaos į harmoniją

„Turime žiūrėti į mūsų laikus kaip į ypatingą etapą, nušviestą artėjančių permainingų prošvaiste. Tai posūkis žmonijos istorijoje, perėjimo į amžiną ir tobulą egzistavimą taškas, iš anksto gamtos užprogramuota žmonių giminės vystymosi viršūnė.“



EKOLOGIJA IR MES

„Mūsų planeta pavojuje. Tai moralinis ir dvasinis išbandymas visai žmonijai“ – susirūpinęs pareiškė buvęs JAV viceprezidentas Alas Goras, priimdamas Nobelio taikos premiją.

Tačiau pasibaigus šiai prabangiai apdovanojimų ceremonijai ir uždangai nusileidus, liko klausimas: „Ar vis didėjantis ekologinis sąmoningumas apsaugos mus nuo ekologinės krizės?“

Kad sustabdytume ekologinę krizę, pirmiausia turime suprasti jos priežastis. O tai įmanoma tiriant gamtą bei jos ekologinę sistemą.

Gamtos tyrinėtojai fizikai, biologai, chemikai bei kiti mokslininkai žino, kad visos gamtos dalys egzistuoja nuolatinėje pusiausvyroje. Visi elementai yra taip tarpusavyje susiję ir priklausomi vienas nuo kito, kad net menkiausias detalės pažeidimas gali sugriauti visos sistemos balansą.

Gamtos pusiausvyros paslaptis – visų jos dalių abipusis rūpinimasis. Šis tarpusavio rūpestis akivaizdžiausias gyvūnų pasaulyje: nuo vabzdžių ir žinduolių, pavyzdžiui, skruzdėlių, bičių, beždžionių ir dramblių, kurie nuolatos rūpinasi vieni kitais, iki mažiausių mikrobų mūsų kūnuose, kurie tarpusavyje sąveikauja ieškodami geležies junginių. Tyrinėtojai atrado, kad dalijimasis būdingas visoms augalų rūšims ir net neorganinės dalelės veikia drauge, kad išlaikytų savo formą.

Žmogus prieš gamtą

Skirtingai nuo visų kitų būtybių, žmonės nuolat griauja tobulą gamtos sistemų balansą. Jie savanaudiškai išnaudoja aplinką, mėgaujasi kitų kančiomis, kuria savo laimę iš svetimos nelaimės. Iš tikrųjų, mes ne visada suvokiame savo veiksmus. Tačiau gamtos dėsnų nežinojimas neatleidžia nuo bausmės.

Įsisąmoniname tai ar ne, bet esame integrali gamtos dalis. Vadinasi, egoistiškai naudodamiesi gamtos ištekliais ir beatodairiškai juos eksploatuodami, kenkiame visai sistemai.

Savo ruožtu gamta įvairiausiai būdais siekia atkurti pažeistą pusiausvyrą. Tai vyksta automatiškai – panašiai kaip išsiveržia ugnikalniai, padidėjus slėgiui Žemės šerdyje ir išoriniams sluoksniams nebeatlaikant spaudimo.

Mineralai, augalai ir gyvūnai instinktyviai saugo natūralią pusiausvyrą, tuo tarpu žmogus turi unikalią galimybę *laisvai pasirinkti* harmoniją su gamta. Tad žmogaus vaidmuo gamtoje išskirtinis. Savarankiškai pasirink-



dami darną su gamta, pakiltume į naują savo egzistencijos pakopą, patirtume tobulumą, kurio gamtoje apstu.

Ekologinė krizė – tik simptomas

Ekologinės problemos, su kuriomis susiduriame, tėra simptomai, rodantys, kad jau nesame darnoje su gamta. Norėdami išspręsti ekologinę krizę, turime perprasti gamtoje veikiančius dėsnius ir pritaikyti juos savo visuomenėje.

Kitaip sakant, turėtume „pernešti“ pagrindinį gamtos dėsnį į žmogiškąjį lygmenį, t. y. pagrindinį gamtos principą – tarpusavio sąveiką, rūpinimąsi vienas kitu – pritaikyti sau.

Ar tai reiškia, kad visi žmonės turi rūpintis vieni kitų poreikiais? Taip, tai tikrai skamba utopiškai. Tiesą pasakius, šiuo-

laikiniame pasaulyje žmonėms viskas, išskyrus meilę, atrodo priimtina: prievarta, nusikaltimai, narkotikai, depresija, savižudybės, skurdas, susvetimėjimas – visa tai jau virto kasdienybe. Net jei ir neskatiname šitų blygybių, mums atrodo, kad jos yra neišvengiamas civilizuoto gyvenimo „šalutinis poveikis“, argi ne taip?

Ne. Atvirai pasakius, visi išvardyti simptomai yra visiškai natūralūs.

Gamta neklysta ir veikia nepriekaištingai darniai. Visos pasaulio problemos kyla todėl, kad neatitinkame gamtos. Neįsisąmoniname esą neatsiejama gamtos dalis ir todėl linkstame manyti, jog mūsų egoistinis požiūris vienas į kitą nėra susijęs su tokiais klausimais kaip antai ekologinė krizė. Tačiau praktiškai viskas, ką darome, veikia kiekvieną gamtos lygmenį, ekologiją taip pat.

Aplinkos nepaisymas koja kojoni žengia su tarpusavio ignoravimu. Taigi negalime mėginti ištaisyti savo elgesio aplinkos atžvilgiu, nepaisydami savo elgesio vienas kito atžvilgiu.

Alo Goro nuoširdus raginimas pasauliui atsibusti ir pripažinti šį ekologinį iššūkį, be abejonės, yra svarbus. Bet kad šitai suvoktume, mums reikalingas metodas, padėsiantis atskleisti detalų pasaulio vaizdą ir leisiantis rasti harmoniją su visais gamtos elementais, neišskiriant mūsų pačių.

Savo knygoje kabalistai tiksliai išdėsto šį metodą. Jie aprašo visą kelią, žingsnis po žingsnio vedantį mus tikrųjų, teigiamų permainingų link. Šie pokyčiai prasideda mūsų tarpusavio santykių taisymu ir baigiasi tobulumu visose gyvenime srityse.

CHAIM RATKOFFSKY
Pagal www.kabtoday.com

„Kabalistinis Biblijos traktavimas atitinka daugialypį, visa apimančią ir neišmatuojamą jos turinį.“

Johanas Volfgangas Gėtė

„Mano mokytojas Pitagoras, filosofijos tėvas, perėmė savo mokymą iš kabalistų ir pirmasis išvertė žodį „kabala“, nežinomą jo amžininkams, į graikų kalbą žodžiu „filosofija“. Kabala nepalieka mūsų trūnyti dulkėse, o iškelia mūsų protą į pažinimo viršūnę.“

Johanas Roichlinas
De arte cabbalistica

„Mokykis kabalos (artem cabbalisticam), ji tau viską paaiškins!“

Paracelsas
Das Buch Paragramum

„Kadangi žmonės neturėjo tikrojo rakto nuo Paslapties, žinių aistra pavirto įvairiais niekais ir prietarais, iš ko atsirado tam tikra „vulgarioji kabala“, visiškai neatitinkanti tikrosios, taip pat įvairiausių fantazijos melagingu magijos pavadinimu bei prasimanymų pilnos knygos.“

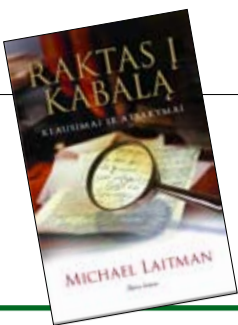
Leibnicias
Hauptschriften zur
Grundlegung der Philosophie

„Idėja apie žmogų kaip apie mikrokosmą, daugelį kartų išsakyta senųjų ir naujųjų laikų filosofinėje ir mistinėje literatūroje, niekur nėra taip nuodugnai išaiškinta kaip kabalijoje.“

S. N. Bulgakovas
Nevecernij svet

„Kabalijoje žmogaus sąmoningumas pasiekia viršūnę.“

N. A. Berdiajevas
Filosofija svobody.
Smysl tvorcestva



Raktas į kabalą

„Prisimink, jog sėkmė priklauso vien nuo tavęs.“

► Atkelta iš 3 psl.

IŠSILAISVINIMO IŠ VIDINĖS TUŠTUMOS RECEPTAS

Kaip elgtumėtės būdamas valstybės vadovu?

Visų pirma pakeičiau visą švietimo, auklėjimo, masinių informacijos priemonių sistemą. Viską nukreipčiau į tai, kad gyventojai susivienytų, kad vieni kitus mylėtų. Tai milžiniška jėga mūsų lygmenyje, be to, ji akimirksniu pritraukia didžiules teigiamas jėgas iš Aukščiausių, kurios palaikys, saugos, kels ir viską tvarkys jūsų pasaulyje, jūsų lygyje. Tada jums nenuitiks nieko blogo, visa tik ir klestės. Kitais žodžiais tariant, valstybės valdymas, valstybės ekonomika, santykiai visuomenėje, auklėjimas – absoliučiai viskas pagal savo prigimtį įgaus prasmę ir panašumą su gamta, o tai sukels milžiniškų teigiamų jėgų iš Aukščiausių poveikį jums.

Kuri laiką jums teko gyventi Lietuvoje.

Lietuvoje turėjau nemažai pažįstamų, ne tik sostinėje, bet ir kitur – Kaune, Pabradėje, Nemenčinėje. Man labai artima Lietuva, jos nuostabi gamta, jos uždaroji, bet širdingi žmonės. Todėl sakýčiau, jog kabala, kuri nepriklauso jokiai tautai ir yra kilusi iš Babilono, gali pasiekti tuos lietuvius, kurie jau domisi, kurie jau subrendo, kad ją priimtų, studijuotų ir pamažu ugdytų vaikus, jaunąją kartą. Tai bendražmogiškos vertybės, kurios, be kita ko, leidžia suvokti ypatingas gamtoje slypinčias jėgas, atnešančias viską, ko tik šiame pasaulyje gali trokšti žmogus, t. y. gerį, saugumą, stabilumą.

Ir pabaigoje ką pasakytumėte žmogui, kuris renkasi būti skeptiku ir nihilistu, tačiau laisvu?

Kabala neteigia, kad žmogus neturi būti laisvas, ji būtent ir aiškina, kaip tapti laisvu. Neįsisąmoninimas, kad gyvenime nesi laisvas, neišgelbsti nuo nelaisvės. Žmogus neturi jokios pasirinkimo laisvės: gimsta su genuose užkoduotomis savybėmis, gyvena veikiamas įvairiausių pašalinių reiškinų. Išsilaisvinti iš šios įtakos (genu, auklėjimo, visuomenės, žiniasklaidos ir t. t.) galima tik tada, kai supranti, ką aiškina kabala, ir išėini į laisvės lygmenį – jį dar teks pasiekti.

O tas lygis, apie kurį kalbate jūs, – buvimas skeptiku, nihilistu, bet užtai laisvu, – nėra laisvas. Žmogus paprasčiausiai nežino, kaip labai jis priklauso nuo savo genu bei jį supančios visuomenės.

Su M. Laitmanu kalbėjosi žurnalistai LEVAS NOVOŽIONOVAS ir RIMANTAS MEŠKĖNAS

JŪS GAVOTE NAUJĄ PRANEŠIMĄ

Galite bendrauti kodais, kaip kad virtualioje erdvėje plepa jaunimas. Galite likti pasislėpęs anapus kompiuterio ekrano ar dangstysis vartotojo vardu, bet nebeilgai. Anksčiau ar vėliau teks atsisakyti šio maskarado ir savo širdyje, o ne pokalbių kambariuose, rasti kertelę kiekvienam.

Šiuolaikiniam jaunimui nereikia ilgų, vokuose siunčiamų užantspauduotų laiškų. Juos pakeitė monitoriai, klaviatūros ar mobilieji telefonai.

Nuo pat mažens vaikai mokosi naudotis tokiomis bendravimo programomis kaip *Yahoo*, *MSN*, *ICQ*, *Skype*. Tai nekainuoja, paprasta ir greitai. Maža to, spartusis internetas leidžia jiems peržengti laiko ir vietos suvaržymus, geografiškai išplečia jų pasaulį, tačiau pririša prie asmeninių kompiuterių ar mobiliųjų telefonų. Jie tampa pragmatiški, dalykiški ir atsiskyrę, kaip ir jų naudojamos technologijos.

Bet gal jau tapo? Ar tai bendravimas internetu mus atitolina? O gal mūsų susvetimėjimas skatina plėtoti atsiskyrėliškas bendravimo formas? Kas nutiks kartai, kuri žino vien bendravimą laidais ar belaide sistema?

Virtualus bendravimas

Būdamas vaikas niekad nemaniau, kad mano gyvenime prietaisai iš mokslinės fantastikos komiksų taps kasdienės komunikacijos įrankiais šiandienos šešiamėčiams. Norėdamas pažaisiti su draugais, turėjau naudotis senovinėmis technologijomis – „kojomis“. Tiesa pasakius, aš pėdindavau į draugų namus, kad su jais šnektelčiau. Paprastai pirmiausia tekdavo pabendrauti su draugų mamomis.

Šiandien, naudodamasis savo mobiliaisiais prietaisais, akimirksniu galiu susisiekti su bendradarbiais ar siųsti žinutes draugams. Tikimybė, kad teks kalbėti su draugo

mama, taip pat gerokai mažesnė. Mano dukra su savo draugais dažniausiai bendrauja per „messenger“. Žodžius ji keičia sutrumpinimais, emocijas reiškia jausmų ikonėlėmis. Atrodo, mūsų vaikams net santykiai tapo virtualūs.

Vis tik susiję

Kad suprastume ryšių tarp žmonių esmę, turime žinoti tų ryšių šaknis. Anot kabalos, ši šaknis yra ten, kur neegzistuoja laikas ir vieta. Kabalistai pasakoja mums, kad tenai mes visi susijungę į vieną sielą, vadinamą *Adam ha Rišon* (Pirmuoju Žmogumi). Ši siela tarsi organizmas, sudarytas iš daugybės sąveikaujančių ląstelių. Vienu šios sielos vystymosi metu jos dalys (ląstelės) neteko pojūčio, kad yra susijungusios, ir siela suskilo į begalę atskirų ląstelių.

Atsiskyrimas sukūrė susvetimėjimą ir neapykantą tarp mūsų ir nuo tada nesąmoningai ėmėme ieškoti, kas galėtų pakeisti tą bendrumo pojūtį, kurį kadaise patyrėme. Tiesą sakant, socialinės sistemos, kurias žmonija sukūrė per visą savo istoriją visame pasaulyje, turėjo vieną tikslą –

atkurti tarp mūsų prarastą ryšį bei tarpusavio sąveiką.

Esminė atsiskyrimo priežastis – egoizmas. Egoizmas ne tik sukėlė skilimą, bet ir gilino susvetimėjimo prarają tarp mūsų. Jis verčia mus išnaudoti vieni kitus, taip darydamas priklausomus nuo kitų tenkinant savąsias reikmes. Tačiau egoizmas taip pat žadina mūsų troškimą ieškoti kitų būdų užsipildyti, kad nebepriklausytume vieni nuo kitų ir kad likusieji žmonės tiesiog išnyktų.

Mes negalime susitaikyti su faktu, kad esame susiję ir kad niekaip to nepakeisime. Šis „bendrumas“ mus erzina, slegia, tad priešinamės ir neigiame esą sujungti. Šiandieninės komunikacijos priemonės labai teisingos mūsų būsenai – jos atspindi mūsų susvetimėjimą bei susijungimą.

Viena vertus, trokštame būti su visais, kita vertus, norime likti saugūs slapstydamiesi už savųjų kompiuterio ekranų bei vartotojo vardų. Todėl modernios komunikacijos sistemos, nepaisant pažangių technologijų, nesujungia mūsų, jos leidžia būti atsiskyrus ir tuo pat metu vis dėlto susijungus.



Kuo labiau atsiskirsime, tuo stipriau pajausime poreikį iš tikrųjų susijungti. Toks ryšys nepasiekiamas telefonais, kompiuteriais ar kokiais kitais bendravimo prietaisais. Šį ryšį teks išugdyti giliai širdyse. Anksčiau ar vėliau, bet veikiausiai anksčiau, pastebėsime, kad atėjo metas atnaujinti komunikaciją ir megzti ryšį mintimis ir norais, o ne trumposiomis SMS žinutėmis. Jei sukursime ryšį savo mintimis ir norais, atkursime bendrumą, vienijusį mus *Adam ha Rišon* sieloje, ir atkursime prigimtinių, tiesioginių, sveiką ryšį tarp mūsų.

Kabala jungia žmones

Šis istorijos laikotarpis itin ypatingas. Pirmojo Žmogaus (*Adam ha Rišon*) sielai nelemta likti suskaldytai. Vos tik dalelės (mes) suvokia, kad yra atsiskyrę, jos įsisąmonina, kad būtent tai yra jų kančių priežastis, ir siekia tą pakeisti iš naujo susijungdamos. Anot kabalos, 1995 metais prasidėjo susijungimo iš naujo laikotarpis.

Mus ištikusi globali krizė yra pirmasis ženklas, rodantis, kad priklausome vieni nuo kitų. Bet iš tikrųjų tai nėra krizė, nebent mūsų tarpusavio priklausomumas ap sunkintų mus.

Kai atkursime ryšį tarp mūsų, pajusime vieną bendrą *Adam* sielą ir savo egzistenciją suvoksime kaip visą apimančią, pranokstančią amžius ir visatas, jos nevaržys mūsų dabartinis ribotas suvokimas. Dar daugiau, patirsime beribės laisvės palaimą. O kol kas ir toliau slepiamės už savo ekranų, tikėdami, kad anonimiškumas apsaugos mus vienus nuo kitų. Kitas etapas – nusimesti kaukes ir tikrų tikriausiai susijungti savo širdyse.

O tuo tarpu... jūs gavote naują pranešimą 😊

ASAF OHAYON
Pagal www.kabtoday.com

Kabala

Pasaulinė kabalos akademija yra pelno nesiekianti organizacija, kurios pagrindinis uždavinys – skleisti fundamentalias žinias apie pasaulėdaros sistemą bei žmogaus prigimtį. Šios žinios padės žmonijai teigiamai keistis ir rasti tinkamiausią civilizacijos vystymosi kelią.

www.kabbalah.info

www.kab.tv

Išleido
VšĮ Kabalos studijų centras
Tel. +370 627 10099
El. paštas info@kabala.lt
www.kabala.lt
Tiražas 5000 egz.
Platinamas nemokamai